

Arrest

nr. 28 474 van 9 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerische nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 maart 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest nr. 23 729 van 25 februari 2009.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KELST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster is naar België gekomen met een geldig paspoort voorzien van een toeristenvisum type C, geldig tot 5 november 2006. Zij dient op 25 september 2006 een vestigingsaanvraag in op grond van (oud) artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot niet in overweging name van de aanvraag omdat de vestigingsaanvraag werd ingediend in functie van een niet EU-onderdaan.

1.2 Verzoekster dient opnieuw een vestigingsaanvraag in op grond van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar schoonzoon van Britse nationaliteit. Verzoekster is in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 8 maart 2007.

1.3 Op 12 oktober 2006 beslist de gemachtigde van de minister tot een voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek aangaande haar vestigingsaanvraag. Aan verzoekster werd gevraagd om bijkomende stukken in te dienen.

1.4 Op 17 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 maart 2007. Verzoekster vraagt op 28 maart 2007 een herziening van de beslissing tot weigering van de vestiging. Luidens artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan het in toepassing van (oud) artikel 64 van de Vreemdelingenwet hangende verzoek tot herziening omgezet worden in een beroep tot nietigverklaring. Op 10 oktober 2008 heeft verzoekster kennis gekregen van voormelde mededeling van de gemachtigde van de minister. De beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2007 is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 49 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45, §3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 09/10/2006 door (...) geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

Betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet omdat zij voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot vestiging in het kader van de gezinshereniging met haar schoonzoon, dat zij heeft aangetoond in het land van herkomst niet te beschikken over inkomsten om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, dat zij reeds ten laste wordt genomen door haar dochter en schoonzoon, dat enkel kan worden vastgesteld dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden van de gezinshereniging; verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel omdat zij met de door haar bijgebrachte stukken heeft bewezen ten laste te worden genomen door haar dochter en schoonzoon, dat deze stukken aan de stad Antwerpen werden voorgelegd, dat er geen redelijke twijfel mogelijk is dat zij ten laste is van haar dochter en schoonzoon die ook in de mogelijkheid zijn deze financiële last te dragen, dat het bestuur aan de hand van de voorgelegde stukken en bijgebrachte inlichtingen redelijkerwijze niet anders kon dan de machtiging tot verblijf in te willigen.

2.2. In de nota met opmerkingen zet verwerende partij het volgende uiteen:

“In een eerste middel stelt verzoekster de schending voor van artikel 40 en 40bis van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekster meent te voldoen aan de vestigingsvoorwaarden en stelt dat zij ten laste is van haar schoonzoon en dochter.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de toepassing van het (nieuwe) artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, nu de vestigingsaanvraag ingediend werd op 09 oktober 2006 en afgesloten werd op 07 maart 2007.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat zij ten onrechte stelt dat rekening moest worden gehouden met het volledige inkomen van het gezin, zowel met dat van haar dochter als van haar schoonzoon.

De bedoeling van de wetgever is om de vestiging als familielid toe te laten voor zoveel als aangetoond is dat de aanvrager effectief ten laste wordt genomen. Dat impliceert dat de aanvrager zonder de steun van de referentiepersoon geen menswaardig bestaan kan leiden. Het bestuur heeft als taak die omstandigheden te beoordelen en zich te omringen met de objectief controleerbare gegevens die de tenlasteneming rechtvaardigen.

De gemachtigde van de Minister dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon op basis van wie de vestiging wordt aangevraagd.

Uit de feiten supra blijkt dat de vestigingsaanvraag ingediend werd op basis van de schoonzoon van verzoekster, die een maandelijks netto inkomen heeft van 1684,64 EUR en drie personen ten laste heeft. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou het inkomen van haar schoonzoon voldoende zijn om haar bijkomend ten laste te nemen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken besloot derhalve terecht tot een weigering van de vestiging.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is niet gegrond.

In een tweede middel stelt verzoekster de schending voor van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt wel degelijk ten laste te zijn van haar dochter en schoonzoon en meent dit bewezen te hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat alle aangebrachte elementen in overweging werden genomen doch onvoldoende werden bevonden om verzoeksters vestiging toe te kennen.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot de door haar genomen bestreden beslissing kon komen.

Ten overvloede kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoeksters ook de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). (...). (RVV, nr. 12.412, 10 juni 2008)

Het tweede middel is niet gegrond.”

2.3 In de repliekmemorie stelt verzoekster vast dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen doet gelden dat de referentiepersoon, zijnde de schoonzoon van verzoekster, over een netto-inkomen beschikt van 1.684,64 EUR per maand en drie personen ten laste heeft. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zijn inkomsten voldoende zijn om haar bijkomend ten laste te nemen. Het standpunt van verwerende partij stoelt echter op foutieve feitelijke gegevens. De referentiepersoon heeft immers slechts 1 persoon ten laste, met name het kind uit het huwelijk van haar dochter. De echtgenote van de referentiepersoon is niet ten laste aangezien zij zelf een inkomen uit arbeid geniet, hetgeen door de verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen wordt vermeld. Verwerende partij betwist niet dat de dochter van verzoekster niet ten laste is nu zij zelf een inkomen uit arbeid verwerft. Dat verwerende partij niet ernstig kan voorhouden dat de referentiepersoon niet over voldoende inkomsten zou beschikken.

2.4 De bestreden beslissing is gebaseerd op (oud) artikel 49 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging uit (oud) artikel 40, §3, 3° van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Deze voorwaarden werden als volgt omschreven:

“Tenzij deze wet anders bepaalt, worden de hierna volgende personen, van welke nationaliteit ook, met de in §2, 1°, 2° en 3°, bedoelde E.G.-vreemdeling gelijkgesteld, mits zij zich met hem vestigen of komen vestigen:

3° zijn bloedverwanten in de opgaande lijn of die van zijn echtgenoot, die te hunnen laste zijn;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente de documenten die verzoekster bij haar aanvraag tot vestiging van 9 oktober 2006 overmaakte, als volgt omschreef:

- kopie paspoort;
- huwelijksakte dochter;
- geboorteakte dochter;
- bewijs van woonst;
- echtgenoot attest werkloos.

Op 12 oktober 2006 beslist de gemachtigde van de minister tot een voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek aangaande haar vestigingsaanvraag. Aan verzoekster wordt gevraagd om bijkomende stukken in te dienen. Deze beslissing wordt op 12 februari 2007 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster dient op 20 februari 2007 de volgende stukken in:

- attest Ministerie van Justitie Azerbeidzjan van 5 februari 2007;
- attest Sociale Zekerheidsfonds arrondissement Binagadi van 5 februari 2007;
- attest Registratiedienst Onroerende Goederen Azerbeidzjan van 2 februari 2007;
- werkloosheidsbewijs afgeleverd door de Stad Bakou van 17 juli 2006;
- bewijs van woonst verzoekster van 8 september 2006;
- bewijs van woonst van de echtgenoot van verzoekster van 8 september 2006;
- bewijs van goed gedrag en zeden van 14 juli 2006;
- rekeninguittreksels + afgiftewijs van bankkaart verbonden aan rekening;
- recente bewijzen van inkomsten van de schoonzoon;
- recente bewijzen van inkomsten van de dochter.

In haar nota met opmerkingen vermeldt de verwerende partij dat de vestigingsaanvraag werd ingediend op basis van de schoonzoon, die een maandelijks netto inkomen heeft van 1.684,64 EUR en drie personen ten laste heeft en dat verzoekster daarom niet dienstig kan voorhouden als zou het inkomen van haar schoonzoon voldoende zijn om haar bijkomend ten laste te nemen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de dochter van verzoekster en bijgevolg met het feit dat de refertepersoon geen drie personen ten laste heeft doch enkel zijn kind en schoonmoeder. De Raad stelt vast dat verzoekster kan gevolgd worden in haar stelling dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden aangezien de echtgenote van de refertepersoon niet ten laste is vermits ze zelf een inkomen uit arbeid geniet, hetgeen niet wordt betwist door de verwerende partij in haar nota, doch integendeel uitdrukkelijk wordt bevestigd en dat verwerende partij bijgevolg niet ernstig kan voorhouden dat de refertepersoon niet over voldoende inkomsten zou beschikken. Uit de door verzoekster overgemaakte stukken die zich bevinden in het administratief dossier blijkt dat het inkomen van de refertepersoon voldoende is en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de refertepersoon. In het kader van de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet dienen de “gezinsinkomsten” in ogenschouw te worden genomen. Kernpunt van onderhavige betwisting vormt de vraag of verzoekster heeft aangetoond dat ze ten laste is van haar schoonzoon en meer bepaald of het gezin van haar Britse schoonzoon over voldoende middelen beschikt om een bijkomende persoon een afdoende levensstandaard te garanderen. De stelling van de verwerende partij, die in haar nota lijkt te alluderen dat vermits verzoekster de aanvraag vestiging heeft ingediend in functie van haar Britse schoonzoon, enkel de inkomsten in hoofde van de schoonzoon van belang zijn, kan niet worden gevolgd.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Aangezien dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing worden de overige opgeworpen geschonden bepalingen niet besproken.

2.5 In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster *“te oordelen dat verzoekster overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 40 en 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot*

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is gerechtigd tot gezinshereniging in het Rijk met haar dochter mevrouw I.B. en haar schoonzoon, de heer B.J.W.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een vestigingsrecht te verlenen of te oordelen dat verzoekster gerechtigd is tot gezinshereniging in het Rijk. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 maart 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS